

saar at det maa kunne ende med et smukt og godt Resultat til Foraaret, som vi alle kunne tiltræde.

Parkov: I Anmærkningerne til Lovforslaget staar der som et Resumé af det Sammenhold, der har været i de tidligere Udvalg, der have været nedsatte om denne Sag, at der i disse Udvalg har været Enighed om, at der her forelaa en Samfundsopgave, hvis Løsning i en nær Fremtid bør søges vinkeliggjort. Denne Udtalelse kan jeg ganske underskrive. Der har fra alle Sider, ogsaa fra vor Side, fra første Færd, da dette Spørgsmaal rejstes, været Sympati og Interesse derfor, og man har ikke, den Gang et Lovforslag var indgivet her i Tinget ved privat Initiativ, i mindste Maade villet lægge det nogen Hindring i Vejen, men man har anset det for nødvendigt og nyttigt, at der tilvejebragtes saadanne Oplysninger, at dette Ting kunde tage Stilling til Lovforslagets Konsekvenser, kunde vide Besked med, hvor langt det førte ud, hvilke Udgifter der var Følgen deraf, og hvor mange Mennesker Lovforslaget kom til at omfatte. Jeg tror, man fra alle Sider vil erkende, at ikke noget enkelt Parti i saa Henseende kan rose sig af at have stillet Spørgsmaalet, af at have sat dette Administrationsapparat i Bevægelse, som det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) ytrede sig. Jeg tror, man fra alle Sider har været glad for at modtage Impulser, som kunde føre til, at Sagen, naar den endelig kom til at foreligge efter Regeringens Initiativ, forelaa saa godt oplyst som muligt, saa at man her i Salen kunde tage Stilling dertil paa Grundlag af de Motiver og Anmærkninger og de øvrige Oplysninger, som Regeringen fremsatte. Jeg betragter derfor ikke det, der er gaaet forud, som spildt, jeg tror tværtimod, det har været et nyttigt Arbejde, og at det vil gøre det muligt for os forhaabentlig allerede i denne Samling at føre dette Lovforslag eller Lovforslaget med visse Ændringer, men i Hovedsagen paa det foreliggende Grundlag, videre, saa at det kan blive ophøjet til Lov.

Der blev af den ærede Ordfører (Brorson) nævnt, at man tidligere havde staaet noget delt indenfor dette Ting og i Udvalget om, hvorledes man bedst skulde tilvejebringe de fornødne Midler. Der var dem, der havde ment, at man skulde gaa Understøttelsesvejen og udelukkende den Vej, andre, at man skulde tage en Kombination af Understøttelse og Forsikring.

Jeg skal tillade mig at melde mig som den, der har været og for den Sags Skyld endnu er en Tilhænger af, at Forsikringsvejen i nogen Maade burde anvendes. Der er forelagt forskellige Oplysninger for os, deriblandt om, hvad det vilde koste, hvis man forsikrede indtil det fyldte 14de Aar, og hvis man gav et vist aarligt Bidrag, naar Børn miste deres Fader. Naar disse Oplysninger sammenholdes med, hvad man i øvrigt efterhaanden er bleven bekendt med i dette Forhold, har det da vist sig, at et Beløb af omkring 30 Kr., indbetalt ved Barnets Fødsel, vil kunne klare det. Nu skal jeg sige — og det har jeg ogsaa sagt ved de tidligere Behandlinger, og jeg har gentaget det meget stærkt i Udvalget og ogsaa sagt det ved flere Møder, hvor vi diskuterede den Sag —, at det aldrig har været min Hensigt, at man udelukkende skulde benytte Forsikringsvejen, ikke paa nogen Maade. Jeg har villet, at man fra Statens Side skulde yde et stort og klækkeligt Tilskud for at løse denne Opgave, men jeg har ganske vist ment, at der kunde være noget, der talte for, at de paagældende skulde yde et Bidrag selv, og at Bidraget skulde sættes til en saadan Størrelse, at det var overkommeligt for dem.

Jeg ved nok, at man herimod vil indvende, at der er Tilfælde, hvor Vedkommende overhovedet ikke kan yde noget Bidrag. Nuvel, ja, der kan findes saadanne Tilfælde, men saa kunde man enten tænke sig, at andre, der nærede Venskab eller Sympati for den paagældende Familie, tilvejebragte disse Bidrag, eller at det blev udredet af det offentlige. Hvis man f. Eks. bestemte, at der skulde indbetales et Beløb af 10 Kr. ved hvert Barns Fødsel, hvad der baade skulde gælde de mere velstillede og de mindre velstillede Familier — Beløbet kunde indbetales enten een Gang for alle eller maanedsvis eller ugevis, saa at det blev overkommeligt, og man ordnede det saaledes, som, efter hvad der er sagt mig, godt kunde ske, at Postvæsenet paatog sig Opkrævningen, saa at den ikke vilde koste noget nævneværdigt eller slet ikke noget — og man samlede disse Bidrag i en Fond, vilde der være Mulighed for, at man enten i visse Tilfælde kunde yde noget mere, end man vil kunne efter dette Forslag, eller at man i visse Tilfælde kunde spare noget af det Bidrag, som Stat og Kommune skulde yde. Det har jeg ønsket skulde overvejes, men jeg har ingenlunde sat det som en Betingelse for min Tilslutning til dette Lovforslag, at det skulde ordnes paa den Maade, og jeg